

[Pürschel.]

samtidig med at man skærper Fordringerne i Almindelighed, giver nogle Sagførere en videre Beføjelse, end de nogen Sinde har haft? Kun ud fra den ene Betragtning, at man ikke ønskede at gøre Indgreb i *velerhvervede Rettigheder*. Kun den Betragtning ligger bagved § 1031. Det er den, der retfærdiggør, at man trækker Grænsen den 1. Oktober 1919 og siger: Hvis din Bestalling er af 1. November 1919, saa kan du være nok saa dygtig, du kan have Udmærkelse til din Eksamen, du kan være den bedste Procedør, der findes, men du kan ikke møde for Landsretten; er din Bestalling derimod fra før 1. Oktober 1919, saa kan du lade være med at møde, du kan sidde og beskæftige dig med helt andre Ting, du kan være Grosserer, eller hvad du vil, men du har Ret til at møde for Landsretten naar som helst. Denne Fremgangsmaade kan, som sagt, kun forklares ud fra den ene Betragtning, at man ikke vilde gøre Indgreb i *velerhvervede Rettigheder*. Og hvor langt førte denne Betragtning? Den førte dertil, at man sagde: Underretssagførerne har hidtil haft Adgang til at procedere alle Sager i første Instans uden Hensyn til deres Størrelse, og nu lægges en Del af disse Sager til Landsretten som første Instans, saa maa naturligvis Underretssagførerne have Lov til ogsaa at føre disse Sager. Det var det, man gennemførte ved Retsplejeloven, saaledes som den oprindelig forelaa. Ved Tillægslovene af 1919 udvidede man saa Adgangen til ogsaa at omfatte Appelsager. Man gav derved disse Sagførere en Adgang til at procedere i et større Antal Sager, end de nogen Sinde, da de begyndte paa deres Studium, og da de anlagde deres Forretning, havde kunnet haabe paa. Altsaa, det, der skete, var en Udvidelse af deres Beføjelse, og man gik fra visse Sider kun med dertil mod, at det udtrykkeligt blev fastsat, at *Titelen* skulde de ikke have.

Dernæst vilde jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om Formuleringen af Ændringsforslaget. Man har nu stillet dette fortrinlige Ændringsforslag op saaledes, at man deler disse „1031“-Sagførere i to Kategorier: dem, der overhovedet har vist sig i Landsretten, og dem, der ikke har det. Hvis en Mand en Gang i 1920 har ført

en Sag, saa er han med. Har han ikke gjort det, er Bommen nu for stede slaaet i for ham. Han kan være nok saa rar og dygtig o. s. v. og have alle udmærkede Egenskaber — Bommen er lukket ned. De 260, eller hvor mange det nu bliver, bliver tilbage sammen med disse andre Underretssagførere, som hele Andragendet saa smukt placerer. Men der bliver altsaa en lille privilegeret Klasse tilbage, og det er den, som man — jeg forstaar særlig fra Demokratiets Side — tager sig saa kærligt af ved denne Lejlighed. Og jeg forstaar godt denne Om-sorg for Privilegierne, jeg synes, den er i saa udmærket Konsekvens af de Herrers almindelige Opfattelse.

Naar disse Sagførere saa har denne Adgang, kan de enten aflægge en Prøve — eller lade være —, det vil altsaa sige, at man siger til Folk, som i 9 Aar har haft Adgang til at procedere for Landsretten: Naar I nu vil kalde jer Landsretssagførere, skal I møde og underkaste jer en Prøve. Jeg tvivler nu om, at en nogenlunde anset Sagfører i Provinsen vil benytte sig af denne Lejlighed til at underkaste sig en Prøve, men han kan jo for saa vidt roligt gøre det, for hvis han bliver kasseret, hvis man altsaa finder, at han ikke er egnet, hans Procedure ikke er tilstrækkelig god, kan han allerede i Kraft af § 1031 fortsætte, og det er jo saa lykkeligt, at han kan blive Landsretssagfører alligevel, for selv om Landsretten positivt har sagt til ham: Du opfylder ikke de Krav, vi maa stille for Procedure, saa kan han blive det.

Lad os tage det Tilfælde, at en Mand i 3 Aar har ført 7 Sager og saa siger: Nu vil jeg gerne være Landsretssagfører, og saa fører jeg 3 Sager som Prøvesager. Det gør han, og saa siger Landsretten, at han ikke er egnet. Saa sætter Manden sig hen og møder ikke i 2 Aar for Landsretten — det kan han lade være med —, og naar de 2 Aar er gaaet, siger han: Nu har jeg i de sidste 5 Aar ført 10 Sager, maa jeg saa bede om Beskikkelse som Landsretssagfører!

Jeg tror, jeg tør sige, at et mere vellykket Stykke Lovgivning har aldrig ligget paa Rigsdagens Bord, og dette er Resultatet.